

Гроза в горах

Микола Руденко

І тиша. І гори. І небо, й ріка,
Що зорі шліфує в собі об каміння.
В незрушнім повітрі сторожкість така,
Мов скоїтись має якесь потрясіння.

Вслухайся, завважуй: дихнув вітерець —
І глипнуло око, що з обрію стежить.
Провалля зітхнуло, як в темряві мрець,
Котрому воскреснути зараз належить.

Зненацька ножі полум'яні з-за хмар
Відрізали землю від неба нещадно.
Незримо кресало черкнуло: удар! —
І реготом простір озався всевладно.

Над темними скелями тінь від руки.
Відбилися берізки в захмарній зіниці.
І я поринаю в біблійні віки,
Що котять Іллю в грозовій колісниці.

В рудому волоссі іскриться, гримить,
А голос гойдає небесні відроги.
Завісу відгорнуто тільки на мить —
Там інші світи, потойбічні дороги...

Ударте, копита, в висотах крутих —
Вам вірять, вас ждуть у моєму народі.
А я пожалію безкрилих — отих,
Що бачать живе лиш у власнім городі.

Рушайте, булані, і сотнею рал
Заорюйте шлях, де тьопачили ниці.
Можливо, це знає лиш дикий марал:
Є вирок у тій грозовій колісниці.